

PAUL AUSTER

KARANLIKTAKİ
ADAM

ROMAN

Çeviri: SEÇKİN SELVİ

♥
CAN

4.
BASKI

PAUL AUSTER
KARANLIKTAKİ
ADAM

Man in the Dark, Paul Auster

© 2007, Paul Auster

© 2008, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2008

4. basım: Ocak 2013

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-0982-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

PAUL AUSTER
KARANLIKTAKİ
ADAM

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Seçkin Selvi

Paul Auster'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ay Sarayı, 1991

Yalnızlığın Keşfi, 1991

Son Şeyler Ülkesinde, 1992

Şans Müziği, 1993

Kırmızı Defter, 1994

Leviathan, 1994

Yükseklik Korkusu, 1995

Duman - Surat Mosmor, 1998

Cebi Delik, 1999

Timbuktu, 1999

Köşeye Kısırmak, 2000

Yanılsamalar Kitabı, 2002

Kehanet Gecesi, 2004

New York Üçlemesi, 2004

Brooklyn Çılgınlıkları, 2007

Yazı Odasında Yolculuklar, 2007

Duvar Yazısı, 2008

Lulu Köprüde, 2009

Görünmeyen, 2010

Sunset Park, 2011

Kış Günlüğü, 2012

Şimdi ve Burada, 2013

PAUL AUSTER, 1947 yılında ABD'nin New Jersey eyaletinde, Newark'ta doğdu. Daha 12 yaşındayken, önemli bir çevirmen olan amcasının kitaplarını okuyarak edebiyata büyük bir ilgi duymaya başladı. Columbia Üniversitesi'nde Fransız, İngiliz ve İtalyan edebiyatı okuduktan sonra dört yıl kadar Fransa'da yaşadı, Fransız yazarlardan çeviriler yaptı. XX. yüzyıl Fransız şiiri üstüne önemli bir antoloji hazırladı. İlk kez 1987'de *New York Üçlemesi* adlı yapıtıyla büyük ilgi gördü. Daha sonra *Ay Sarayı*, *Kehanet Gecesi*, *Köşeye Kısırmak*, *Son Şeyler Ülkesinde*, *Leviathan*, *Şans Müziği*, *Timbuktu*, *Yanılsamalar Kitabı*, *Yükseklik Korkusu*, *Brooklyn Çılgınlıkları*, *Yazı Odasında Yolculuklar*, *Karanlıktaki Adam* ve *Sunset Park* adlı romanları, *Yalnızlığın Keşfi* adlı anı-romanı, *Kırmızı Defter* adlı öykü kitabı birbirini izledi. Auster, eşi yazar Siri Hustvedt ve iki çocuğuyla birlikte New York, Brooklyn'de oturuyor.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. MGS Merkezi ve Yeditepe Üniversitesi'nde eleştiri dersi verdi. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957'den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında 150'nin üzerinde yapıt çevirdi.

David Grossman ile
eşı Michal
ođlu Jonathan
kızı Ruthi
ve Uri'nin anısına

Uçsuz bucaksız Amerika kırsalının bir beyaz gecesinde daha, dünyayı kafamın içinde döndürerek yeni bir uykusuzluk nöbetiyle boğuşurken karanlıkta tek başınayım. Üst katta kızımın torunum da kendi odalarında tek başlarına yatıyorlar; tek çocuğum, kırk yedi yaşındaki Miriam son beş yıldır yalnız yatıyor, Miriam'ın tek çocuğu yirmi üç yaşındaki Katya da eskiden Titus Small adında bir delikanlıyla yatıyordu, ama Titus öldüğü için artık kırık kalbiyle baş başa uyuyor.

Parlak ışık, sonra karanlık. Gökyüzünün her köşesinden yağın güneş ışığı, ardından gecenin karası, suskun yıldızlar, dalların arasında dolanan rüzgâr. Günlerin değişmeyen akışı. Hastaneden taburcu olmamdan bu yana, bir yılı aşkın süredir bu evde yaşıyorum. Başlangıçta yalnızca Miriam'la ikimizdik, bir de Miriam işe gittiği zaman bana bakan gündüzcü hemşire. Derken üç ay sonra, dünya Katya'nın başına yıkıldı, New York'taki sinema okulunu bırakıp annesiyle birlikte yaşamak üzere Vermont'a geldi.

Titus'un ailesi oğullarına Rembrandt'ın oğlunun adını vermiş; hani tablolarındaki kırmızı şapkalı küçük oğlan, ders kitabının başında hayallere dalan öğrenci, çocukluktan gençliğe geçerken hastalanıp tıpkı Katya'nın

Titus'u gibi yirmili yaşlarında ölüveren delikanlı. Bu uğursuz bir ad, kullanımının yasaklanması gereken bir ad. Titus'un ölümünü, ölümünün korkunç öyküsünü, o ölümün görüntülerini, o ölümün yastı torunum üzerindeki ezici etkilerini sık sık düşünüyorum; ama şimdi o konuya girmek istemiyorum, o konuya giremem, o olayı kendimden olabildiğince uzaklaştırmak zorundayım. Gece henüz genç; karanlığa, tavanı bile göremeyecek kadar koyu karanlığa bakarak yatağında yatarken, dün gece başladığım öyküyü anımsamaya çalışıyorum. Uyukum gelmemekte inat ettiği zaman hep böyle yaparım. Yatakta yatıp kendime öyküler anlatırım. O öyküler pek önemli olmasalar da, içlerine daldığım zaman unutmak istediğim şeyleri düşünmeme engel olurlar. Ne var ki, dikkatimi yoğunlaştıramamak yüzünden, aklım çoğu kez anlatmaya çalıştığım öyküden düşünmek istemediğim şeylere kayıveriyor. Yapılabilecek hiçbir şey yok. Dikkatimi yoğunlaştırmayı başaramıyorum, başarılı olmaktan çok daha sık başarısızlığa uğruyorum; ama bu, elimden gelen çabayı göstermiyorum demek değil.

Onu bir çukura yerleştirdim. Bu, harekete geçmek için iyi bir başlangıç gibi geldi. Uyuyan birini bir çukura koy ve sonra adam uyanıp da dışarı tırmanmaya çalışırken neler olacağını seyret. Toprağa kusursuz bir daire biçiminde kazılmış derin, hem de iki buçuk üç metre derinliğinde, iç yüzeyi pişirilmiş kil, hatta belki de cam sertliğinde sıkıştırılmış toprakla kaplanmış bir çukurdan söz ediyorum. Bir başka deyişle, çukurdaki adam gözlerini açınca oradan çıkamayacak. Kazma ve metal çiviler gibi dağcılık gereçleri ya da yakındaki bir ağaca atılacak kement olmadan çıkması olanaksız; bu adamın da araç gereci yok ve kendine geldiği anda nasıl bir belaya çattığını anlayacak.

Öyle de oluyor. Adam uyanıyor ve bulutsuz akşam

göğüne bakarak sırtüstü yatarken buluyor kendini. Adı Owen Brick, buraya nasıl indiği, çapının dört metre kadar olduğunu tahmin ettiği bu silindirik çukura nasıl düştüğü hakkında en ufak bir fikri yok. Doğrulup oturuyor. Sirtında boz rengi kaba yünlüden bir asker üniforması olduğunu görünce afallıyor. Başında asker kepi, ayaklarında temiz giyilmiş, bileğin üstünden çifte düğümle bağlanmış, sağlam, siyah deri botlar var. Ceke-tin kollarında, üniformanın bir onbaşıya ait olduğunu gösteren ikişer şerit var. O kişi Owen Brick olabilir, ama adı Owen Brick olan, çukurun dibindeki adam ömründe hiç askerlik hizmeti yaptığını ya da savaşa gittiğini anımsamıyor.

Başka bir açıklaması olmadığı için, başına bir darbe aldığını ve geçici olarak bellek yitimine uğradığını düşünüyor. Ama şişkinlik ya da yara var mı diye parmaklarıyla kafasını yoklayınca ne bir yumru buluyor ne bir yarık ne de bir bere; bellek yitimine neden olabilecek hiçbir şey yok. Öyleyse ne? Yoksa beyninin büyük bölümlerini dumura uğratan sarsıcı bir travma mı geçirdi? Olabilir. Ancak, o travmanın anısı bir anda canlanmazsa, bunu bilmesi olanaksız. Daha sonra, evdeki yatağında uyuyor ve düşünce bilinç arasındaki sınırı yok edecek kadar gerçeğe benzeyen, olağanüstü berraklıkta bir rüya görüyor olmak olasılığını tartıyor kafasında. Bu doğruysa, sadece gözlerini açması, yataktan fırlayıp sabah kahvesini yapmak için mutfağa gitmesi yetecek. Ama gözleriniz zaten açıkken, onları nasıl açabilirsiniz ki? Çocuksu bir merakla büyüü bozmak için birkaç kez gözlerini kırıştırıyor; oysa bozulacak bir büyü yok, sihirli yatak da ortaya çıkmıyor.

Yukardan geçen bir sığırcık sürüsü, beş altı saniye kadar görüş alanına girdikten sonra alacakaranlıkta kayboluyor. Brick çevresini yoklamak için ayağa kalkıyor; doğrulurken pantolonunun sol ön cebinde kabarık bir

şey olduğunu fark ediyor. Bu bir cüzdan, onun cüzdanı; içinde yetmiş altı Amerikan dolarının yanı sıra New York eyaletinin 12 Haziran 1977 doğumlu Owen Brick adına düzenlediği sürücü ehliyeti var. Ehliyet, Brick'in zaten bildiği şeyi, Jackson Heights, Queens'te oturan otuzuna yaklaşmış biri olduğunu doğruluyor. Owen, Flora adında bir kadınla evli olduğunu da, son yedi yıldır profesyonel bir sihirbaz olarak şehrin çeşitli yerlerinde çocuklar için düzenlenen doğum günü partilerinde Büyük Zavello sahne adıyla gösteri yaptığını da biliyor. Bu gerçekler, gizemi daha da derinleştiriyor. Kim olduğundan bu kadar emin ise, nasıl oldu da asker olduğunu kanıtlayacak bir belge, bir künye ya da askerî kimlik kartı yokken sırtında onbaşı üniformasıyla bu çukurun dibine düştü?

Buradan kaçmanın olanaksızlığını anlamakta gecikmiyor. Silindirik duvar tırmanılamayacak kadar yüksek; tırmanmayı kolaylaştırmak için duvarın yüzeyinde ayağını basabileceği bir girinti açmak amacıyla savurduğu tekmenin tek sonucu ise başparmağının incinmesi oluyor. Gece hızla bastırıyor, havada bir serinlik, bedenine işleyen nemli bir ilkbahar serinliği var; Brick korkmaya başlamışsa da şu anda korkmaktan çok, hâlâ afallamış durumda. Yine de kendini tutamayıp, İMDAT, diye sesleniyor. Şu ana kadar arada bir duyulan kuş çığlığıyla rüzgârın hışırtısı dışında çıt çıkmadığı için ıssız, kimsesiz bir yer duygusu uyandıran bir sessizlik vardı. Oysa İMDAT sözcüğü Brick'in ağzından çıkar çıkmaz, bir tür çarpık neden sonuç mantığıyla bir komut verilmişçesine, uzaktan top ateşinin gürleyişi duyuluyor ve kararmaya başlayan gökyüzü patlamanın yalımlarıyla aydınlanıyor. Brick makineli tüfek tarrakalarını, el bombalarının patlayışını ve bu gürültülerin gerisinde, hiç kuşkusuz kilometrelerce uzaktan gelen insan seslerini duyuyor. Bunun bir savaş olduğunu, kendisinin de bu savaşta asker olduğunu

fark ediyor; ama elinde ne bir silah var ne de saldırıya karşı kendini koruyacak bir şey; çukurda uyanışından bu yana ilk kez iyice ayılıyor ve gerçekten korkuyor.

Çatışma bir saatten fazla sürüyor, sonra ortalık yavaş yavaş sessizliğe gömülüyor. Çok geçmeden Brick uzaktan siren sesleri duyuyor ve bunu saldırıda hasar görmüş binalara giden itfaiye arabalarının sesine yoruyor. Sonra siren sesleri de kesiliyor ve Brick'in üzerine yeniden sessizlik çöküyor. Brick üşümenin ve korkmanın yanı sıra yorgun düşüyor ve gökte yıldızlar belirinceye kadar silindirik hapishanesinin içinde yürüyüp durduktan sonra yere uzanarak sonunda uykuya dalmayı başarıyor.

Ertesi sabah erkenden çukurun tepesinden kendisine seslenen bir sesle uyanıyor. Yukarı bakıyor, çukurun kenarından kafasını uzatmış birinin suratını görüyor ve adamın sadece yüzünü görebildiği için yüzükoyun yere uzanmış olduğunu düşünüyor.

Adam, Onbaşı, diyor. Onbaşı Brick, harekete geçmenin zamanı geldi.

Brick ayağa kalkıyor, şimdi gözleri yabancının suratından ancak bir bir buçuk metre uzakta olduğu için, onun çenesi kemikli, iki günlük sakallı, esmer biri olduğunu ve kendi kafasındakinin eşi bir asker kepi giydiğini görebiliyor. Brick harekete geçmek istese de bunu yapacak durumda olmadığını söylemek fırsatını bulamadan, adamın suratı gözden kayboluyor.

Brick, adamın, Merak etme, seni hemen oradan çıkaracağız, dediğini duyuyor.

Az sonra madenî bir nesneye indirilen çekiç ya da tokmak sesi duyuluyor; ses her vuruşta azaldığı için Brick adamın toprağa kazık çakıyor olabileceğini düşünüyor. Eğer bu bir kazıksa, o zaman birazdan kazığa bir ip bağlanacak, Brick de ipe tutunarak çukurdan çıkabilecek demektir. Vuruşlar kesiliyor, otuz kırk saniye daha geçi-

yor, sonra tam da Brick'in tahmin ettiği gibi ayaklarının dibine bir ip iniyor.

Brick bir sihirbaz, vücutçu değil; o yüzden otuz yaşlarında sağlıklı bir erkek için bir bir buçuk metrelik ipe tırmanmak işten bile olmadığı halde, Brick yukarıya çıkmakta çok zorlanıyor. Botların tabanı düzgün yüzeyde kaydığı için ayağını duvara dayayıp güç alamıyor, botları ipe bastırıldığı zaman da kendisini yukarıya çekmek için sadece kollarını kullanmak zorunda kalıyor, ama bir yandan kollarının kaslı, güçlü olmayışı, öte yandan da sert malzemedeki örülmüş ipin avuçlarını kesmesi yüzünden bu basit iş zorlu bir savaşa dönüşüyor. Sonunda çukurun kenarına yaklaşır ve dışarıdaki adam sağ elini yakalayarak onu yukarıya çektiği zaman, Brick soluk soluğa ve kendisinden tiksindir bir halde toprağa seriliyor. Bu beceriksizliği yüzünden alay konusu olmayı beklerken, bir mucize oluyor ve adam aşağılayıcı hiçbir şey söylemiyor.

Brick ağır ağır doğrulup ayağa kalkmaya çabalarırken, kurtarıcısının da kendisiyle aynı üniformayı giydiğini, sadece onun kolunda iki değil, üç şerit olduğunu fark ediyor. Yoğun sis olduğu için Brick nerede olduğunu kestiremiyor. Tahmin ettiği gibi ıssız bir yerdeler, ama dün gece saldırıya uğrayan şehir ya da kasaba görünürlerde yok. Açık seçik görebildiği şeyler yalnızca ipin bağlandığı metal kazık, bir de çukurun ağzından üç metre kadar ilerde duran çamurlu bir cip.

Adam, Brick'in elini kuvvetle sıkarak, Onbaşı, ben Çavuş Serge Tobak'ım, diyor. Senin çavuşunum. Herkes bana Serge Çavuş¹ der.

Brick başını eğip kendisinden en az on beş santim

1. İngilizce çavuş anlamındaki *sergeant* sözcüğünün kısaltması *sarge*. Çavuşun adı Serge olduğu için, herkes kısaltma yaparak *Sarge Serge* deyince, gülünç bir sözcük oyunu oluyor. (Ç.N.)

kısa olan adama bakıyor ve alçak sesle, Serge Çavuş, diye yineliyor.

Tobak, Biliyorum, bu çok komik, diyor. Ama bu ad tuttu. Ne yapalım, bükemediğin eli öpüp durumu kabulleneceksin, öyle değil mi?

Brick, sesindeki kaygıyı gizlemeye çalışarak, Ben ne arıyorum burada? diyor.

Kendini topla evlat. Savaşyorsun. Ne yaptığını sanıyordun? Eğlence parkına mı gidiyoruz sandın?

Hangi savaş? Irak'ta mıyız?

Ne Irak'ı? Irak kimin umurunda?

Amerika Irak'ta savaşıyor. Herkes biliyor.

Siktir et Irak'ı. Burası Amerika. Amerika, Amerika ile savaşıyor.

Sen neden söz ediyorsun?

İçsavaş Brick. Senin hiçbir şeyden haberin yok mu? Dört yıl oluyor. Ama şimdi sen ortaya çıktığına göre, savaş da yakında bitecek. Savaşı bitirecek olan sensin.

Benim adım nereden biliyorsun?

Sen benim takımımıdasın kaz kafalı.

Ya bu çukur neyin nesi? Orada ne işim vardı?

Bu normal işlem. Acemi askerler birliklerine böyle katılırlar.

Ama ben askere yazılmadım. Gönüllü olmadım.

Tabii olmazsın. Kimse gönüllü olmaz. Ama bu iş böyle yürür. Bir dakika önce hayatını yaşıyorsundur, bir dakika sonra bir de bakarsın ki savaştasın.

Tobak'ın söyledikleri Brick'i öylesine afallatıyor ki, ne diyeceğini bilemiyor.

Çavuş, Bu işler böyledir işte, diye sürdürüyor sözünü. Büyük iş için seçilen hıyar sensin. Neden diye bana sorma, genelkurmay bu iş için senin biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyor. Belki kimse seni tanımadığı için, belki de suratında Bu... Bu ne?... Bu bön ifade olduğu

için kimse senin suikastçı olduğundan pirenlenmez diye düşünmüşlerdir.

Suikastçı mı?

Evet, suikastçı. Ama ben *kurtarıcı* sözcüğünü kullanmayı yeğlerim. Ya da *barışı getiren* adam. Sen ne ad takmak istersen tak, sen olmadan savaş hiç bitmeyecek.

Brick hemen oradan kaçmak istiyor, ama silahsız olduğu için adamın suyuna gitmekten başka çare bulamıyor. Peki, kimi öldürmem gerekiyor, diye soruyor.

Çavuş gizemli bir tavırla, *Kimi değil neyi* demen gerek, diyor. Adının ne olduğundan bile emin değiliz. Blake de olabilir, Black de, Bloch da. Ama elimizde bir adres var, eğer şimdiye kadar tüymediyse, herhangi bir sorunla karşılaşmayacaksın demektir. Seni şehirdeki bağlantımıza göndereceğiz, gizlice gideceksin, birkaç gün içinde de her şey bitmiş olacak.

Peki bu adam ölmeyi neden hak ediyor?

Çünkü savaşın sahibi o. Savaşı o icat etti ve olmakta olan ya da olmak üzere olan her şey onun kafasında. O kafayı ortadan kaldırdın mı savaş da biter. İşte bu kadar basit.

Basit ha? Adamdan neredeyse tanrıymış gibi söz ediyorsun.

Tanrı değil onbaşı, sıradan bir adam. Bütün gün bir odada oturup yazıyor ve yazdıklarının hepsi gerçekleşiyor. İstihbarat raporları adamın suçluluk duyduğunu, ama yazmaktan kendini alamadığını belirtiyor. Herifin kendi kafasını uçuracak kadar akli olsa, bu konuşmayı yapıyor olmazdık.

Bir öykü olduğunu, bir adamın bir öykü yazdığını ve bizim de o öykünün bir parçası olduğumuzu söylüyorsun.

Onun gibi bir şey.

Peki adam öldürüldükten sonra ne olacak? Savaş sona erecek, ya biz ne olacağız?

Her şey normale dönecek.

Ya da belki biz yok olacağız.

Belki. Ama bu riski göze almak zorundayız. Ya bu işi yapacaksın ya da öleceksin evlat. Şu ana kadar on üç milyondan fazla insan öldü. Eğer böyle devam ederse, gözünü açıp kapayana kadar nüfusun yarıdan çoğu gitmiş olacak.

Brick'in kimseyi öldürmeye niyeti yok, Tobak'ı dinledikçe adamın zırdeli olduğuna daha çok inanıyor. Ama şimdilik, onu anlıyormuş gibi yapmaktan, bu görevi yerine getirmeyi çok istiyormuş gibi davranmaktan başka çaresi de yok.

Serge Çavuş, arka taraftan kabarık bir plastik torba alıp Brick'e uzatıyor. Yeni giysilerin, diyor ve sihirbaza ortalık yerde üniformasını çıkarıp torbadaki sivil giysileri giymesini emrediyor; siyah kot pantolon, mavi gömlek, v yaka kırmızı kazak, kemer, kahverengi deri ceket, siyah deri ayakkabılar. Sonra içinde başka giysilerin, tıraş takımının, diş fırçası ile macununun, saç fırçasının, 38'lik tabancanın ve bir kutu merminin bulunduğu yeşil naylondan bir sırt çantası veriyor Brick'e. En sonunda da içinde yirmi tane elli dolarlık banknotla, bağlantı kuraçağı adamın adı ile adresinin olduğu bir zarf uzatıyor.

Çavuş, Lou Frisk, diyor. İyi adamdır. Şehre varır varmaz ona git, bilmen gereken her şeyi o sana anlatır.

Brick, Hangi şehirden söz ediyoruz? diye soruyor. Nerede olduğum konusunda en ufak bir fikrim yok.

Tobak, sağına dönüp yoğun sise doğru parmağını uzatarak, Wellington, diyor. On dokuz kilometre kuzeyde. Bu yoldan hiç ayrılma, ikinci vakti orada olursun.

Yürüyecek miyim?

Kusura bakma. Seni götürürdüm, ama ben ters yöne gitmek zorundayım. Adamlarım bekliyor.

Ya kahvaltı? On dokuz kilometreyi boş mideyle mi tepeceğim?

Yaşayan en ünlü Amerikalı yazarlardan biri olan Paul Auster, her romanıyla, okurlarını farklı yaşamların tanığı kılarak, modern çağın nabzını tutuyor.

“Uçsuz bucaksız Amerika kırsalının bir beyaz gecesinde daha, dünyayı kafamın içinde döndürerek yeni bir uykusuzluk nöbetiyle boğuşurken karanlıkta tek başınayım...”

72 yaşındaki eski kitap eleştirmeni August Brill, geçirdiği bir araba kazasından sonra kızı ve torunuyla birlikte oturmaktadır. Uykusuz bir gecede, anımsamak istemediği düşünceler ve olayları, karısının ölümünü, torununun erkek arkadaşının Irak'ta vahşice öldürülüşünü kafasından kovmak için, kendi kendine öyküler anlatır. ABD'nin Irak'la değil de, kendi kendisiyle savaşta olduğu bir öykü kurar. Bu hayali ABD'de, ülke kanlı bir iç savaşa sürüklenmiştir. Gece ilerledikçe, Brill'in öyküsü gittikçe yoğunlaşacak, unutmak istedikleri bir bir geri gelecektir...

Son dönem Amerikan edebiyatının en saygın yazarlarından biri olan Paul Auster, *Karanlıktaki Adam*'da, belki de bugüne kadarki en politik yapıtını sunuyor okurlara.

ISBN 978-975-07-0982-1

9 789750 709821